

## דף לה.

עין משפט א.

הרמב"ם הל' מאכלות אסורות פ"ו ה"ד

דָם הַתְּמִצִּית וְדָם הָאֵיבָרִין כְּגֹזֶן דָם הַטָּחֹל וְדָם הַפְּלִיּוֹת  
וְדָם בֵּיצִים וְדָם הַמֶּתֶכֶסֶס לֵלֵב בְּשַׁעַת שְׁחִיטָה וְדָם  
הַנִּמְצָא בַּכֶּבֶד אֵין חִיבִין עָלָיו כֶּרֶת. אֲבָל הָאוֹכֵל מִמֶּנּוּ  
כְּזִית לֹוֶקָה שְׁנֶאֱמַר 'וְכָל דָּם לֹא תֹאכְלוּ'. וּבְחִיּוֹב כֶּרֶת  
הוּא אוֹמֵר 'כִּי נֶפֶשׁ הַבָּשָׂר בַּדָּם הִיא' אֵינוּ חִיב כֶּרֶת אֲלָא  
עַל הַדָּם שֶׁהִנֵּפֶשׁ יוֹצֵאָה בּוֹ:

עין משפט ב.

הרמב"ם הל' מקוואות פ"ב ה"ב

הַדֵּבֶשׁ. וְהַדִּיּוֹ. וְהַחֲלָב. וְהַדָּם. וְשֶׁרֶף הַתּוֹת. וְהַתְּאֵנָה.  
וְהַשְּׂקָמָה. וְהַחֲרוֹב. יִבְשִׁין חוֹצְצִין לַחִין אֵינָן חוֹצְצִין.

י. כסף משנה: ומ"ש הדבש והדיו והחלב והדם. פרק כל כתבי (דף ק"ב ע"ב) ופ"ג  
דזבחים (דף ל"ה) ופ"ג דמנחות (דף כ"א) וס"פ תמיד נשחט (דף ס"ה:); ומ"ש ושרף  
התות והתאנה וכו'. בתוספתא דמקואות ומסיים בה טעם לשאר השרפין מפני שהם לכלוך  
הפירות פירוש ודרך בני אדם להקפיד עליהם: ומ"ש ודם שנסרך בבשר וכו'. כן כתב סמ"ג  
וכתב שהטעם שאפילו לח חוצץ מפני שהוא דרך בני אדם להקפיד עליהם אמנם בפרק כל  
הפסולים אומר שבח הוא לבני אהרן שיהלכו עד ארכובותיהם בדם והא הוי חציצה אלמא  
בבשר לח אינו חוצץ עכ"ל. וי"ל דהכא שאני דנסרך בבשר וכן מפורש בגמרא פרק ג'  
דמנחות אמר רב דימי בין לח בין יבש חוצץ מיתבי הדם וכו' לחים אינה חוצצים לא  
קשיא הא דסריך הא דלא סריך ומפרש רבינו נסרך לבשר: האבר והבשר המדולדלים חוצצין.  
תוספתא שם ונראה שהטעם מפני שמעת שנדלדלו הם חשובים כקטועים והוי כאילו נתגלה  
מקום חיבורם ונראה לבוא שם מים ועכשיו כשזה בא לטבול נמצאו אבר ובשר זה חופים  
על מקום חיבורן ומונעין אותו מלבא במים והו"ל כבית הסתרים שאם יש דבר חוצץ מעכב  
בטבילה. ועי"ל דהא דקאמר דחוצצין היינו לומר שאם נמצא בהם שום דבר חוצץ לא  
עלתה לו טבילה שאף על פי שהם מדולדלים כגוף הם חשובים:

וְשָׂאָר כָּל הַשְּׂרָפִין בֵּין לַחִין בֵּין יְבֹשִׁין חוֹצְצִין. וְדָם  
שֶׁנֶּסְרָךְ בַּבֶּשֶׂר אָפְלוּ לַח חוֹצֵץ. הָאֵיבָר וְהַבֶּשֶׂר  
הַמְדֻלָּדִים חוֹצְצִין:

שו"ע יו"ד סימן קצח סעיף טו

טו. הדיו החלב והדבש והדם, שרף התאנה ושרף התות ושרף החרוב  
והשקמה, אם הם יבשים חוצצין<sup>ב</sup>, ולחים אינם חוצצין.  
אבל שאר כל השרפים אפי' לחים, חוצצין<sup>ל</sup>.

עין משפט ג. הרמב"ם הל' כלי המקדש פ"ח ה"ד

בְּגֵדֵי כֹהֵנָה מְצוֹתָן שִׁיְהִיו חֲדָשִׁים נָאִים וּמְשֻׁלָּשִׁים<sup>מ</sup>  
כְּדֶרֶךְ בְּגֵדֵי הַגְּדוּלִּים שֶׁנֶּאֱמַר 'לְכָבוֹד וּלְתִפְאֶרֶת'. הֵיוּ

כ. מתוספתא הביאה הרא"ש בפ"י דנדה.

ל. משום שהם ליכלוך הפירות ודרך בני אדם להקפיד עליהם. באר הגולה אות ל"ד  
מהכ"מ.

מ. כסף משנה: בגדי כהונה מצותן שיהיו חדשים נאים ומשולשים וכו'. בפ"ב דזבחים (דף  
י"ח:) יליף מקרא דמצוה שיהיו חדשים. ומ"ש שיהיו נאים ומשולשים מתבאר ממה  
שיבא בסמוך: היו מטושטשין או מקורעין או ארוכים יתר על מדתו או קצרים וכו'. בפ"ב  
דזבחים ת"ר היו מרושלין מסולקים משוחקים ועבד עבודתו כשרה היו מטושטשין או  
מקורעין ועבד עבודתו פסולה אמר רב יהודה אמר שמואל מרושלין כשרים מסולקים  
פסולים והתניא מסולקין כשרים אמר רמי בר חמא ל"ק כאן שסילקן על ידי אבנט כאן  
דליתנהו מעיקרא כלל רב אמר אחד זה ואחד זה פסולים וכו' ומי אמר שמואל וכו' מסולקין  
פסולים והתניא מסולקים כשרים א"ל בר מינה דההיא דשנייה רמי בר חמא אלא לרב קשיא  
וכ"ת מאי מרושלים מסולקין ע"י אבנט אבנט מיגז אגוז אלא מסולקים קשיא א"ר זירא  
רב חדא תני מרושלין שסילקן ע"י אבנט כשרים. ופירש"י מרושלין נגריין בקרקע מסולקים  
מן הקרקע מתוך שהם קצרים. משוחקים ישנים כשרים ואע"ג דכתיב מדו בד שתהא כמדתו  
מצוה בעלמא היא ולא לעכב. מטושטשין בטיט. מקורעים ואפי' הן חדשי' דלאו בגד הוא  
הראוי לעבודה דבעינן לכבוד ולתפארת. אחד זה ואחד זה אחד מרושלין ואחד מסולקין  
יותר מדאי שלא ע"י אבנט. אלא לרב קשיא מרושלין וכ"ת מאי מרושלין דמכשר תנא כגון  
שסילקן עד למדתו ע"י אבנט וקא מכשר ליה תנא דקסבר אבנט מיגז אגוז כלומר כל סילוק

מִטְשֵׁשֵׁשִׁין אוּ מִקְרָעִין אוּ אֲרָכִין יִתֵּר עַל מִדָּתוֹ אוּ קְצָרִים  
פָּחוֹת מִמִּדָּתוֹ אוּ שְׁסֻלָּקָן בְּאַבְנֵט וְעֶבֶד עֲבוּדָתוֹ פְּסוּלָה.  
הָיוּ מְשַׁחֲקִין אוּ שֶׁהָיוּ אֲרָכִים וְסֻלָּקָן בְּאַבְנֵט עַד שֶׁנַּעֲשׂוּ  
כְּמִדָּתוֹ וְעֶבֶד עֲבוּדָתוֹ כְּשֶׁרָה:

עין משפט ד. הרמב"ם הל' פסולי המוקדשין פי"ד ה"ח

וּמַחֲשִׁבִּין עַל דָּבָר הָעוֹמֵד לְאִבּוֹד \* אוּ עַל דָּבָר הָעוֹמֵד  
לְשִׁרְפָּה. הַמַּחֲשֵׁב בְּאַחַת מֵאוֹתָן אַרְבַּע הָעֲבוּדוֹת אוּ  
בְכָלָן. לֶאֱכֹל דָּבָר שֶׁאֵין דִּרְכּוֹ לֶאֱכִילָה אוּ לְהַקְטִיר דָּבָר  
שֶׁאֵין דִּרְכּוֹ לְהַקְטִירָה. בֵּין בְּמַחֲשֶׁבֶת הַמָּקוֹם בֵּין  
בְּמַחֲשֶׁבֶת הַזְּמַן. הַזֵּבַח כָּשֵׁר. כִּיצַד. חָשַׁב לְשִׁתּוֹת מִדָּם  
הַזֵּבַח אוּ לֶאֱכֹל מֵאִימורָיו אוּ מִן הַקֶּמֶץ וּמִן הַלְבוּנָה.  
בַּחוּץ אוּ לְמַחֵר. אוּ שֶׁחָשַׁב לְהַקְטִיר מִבֶּשֶׁר הַזֵּבַח אוּ

שע"י אבנט הו"ל כחותך ונוטל היתר שבהן ומכשירו. אלא מסולקין קשיא דקתני כשרים  
וסתם מסולקין גבוהים מן הקרקע למעלה מרגליו משמע ולרב ליכא לאוקומה כגון שסילקן  
ע"י אבנט כדתרצינן דהא ע"כ לרב דשני דסילוק אבנט מיגז אגזיז השתא הוו כלהו כקצרים  
מעיקרא. רב חדא תני להנך מרושלין ומסולקים דבריייתא בחדא מילתא תני להו מרושלין  
שסילקן רישולן ע"י אבנט עד כדי מדתו כשרים אבל מסולקים יותר מדאי פסולין ואפי'  
ע"י אבנט וידוע דהלכה כרב באיסורי: והשתא מ"ש רבינו לפסול בארוכין יתר על כדי  
מדתו היינו כרב דפסל במרושלין ומ"ש לפסול בסילקן באבנט כלומר ושהיו כדי מדתו וסילקן  
באבנט ונעשו פחות מכדי מדתן היינו כרב משום דאבנט מיגז אגזיז ומ"ש להכשיר בארוכים  
וסילקן באבנט עד שנעשו כדי מדתו היינו כדפריש רב בברייתא:

**ג. כסף משנה:** ומ"ש ומחשבין על דבר העומד לאיבוד או לשריפה. בפ"ק דמעילה (דף  
ז') : המחשב באחת מאותן ארבע העבודות וכו' עד הזבח כשר. גם זה שם במשנה. ומה  
שכתב כיצד חשב לשותות מדם הזבח וכו'. בפרק הקומץ רבה (דף י"ז:) תניא השוחט את  
הזבח לשותות מדמו למחר וכו' כשר. ומה שכתב וכן אם חשב לאכול מפרים ושעירים הנשרפים  
וכו'. בפ"ג דזבחים (דף ל"ה) חישב באכילת פרים ובשריפתן לא עשה ולא כלום. וצריך  
טעם למה השמיט מלכתוב דה"ה אם חשב לשרפן למחר שהם כשרים:

מְשִׁירֵי הַמִּנְחָה בַּחוּץ אוּ לְמַחֵר. הֵרִי הַזֶּבֶחַ כָּשֶׁר. וְכֵן אִם  
חָשַׁב לֶאֱכֹל אוּ לְהַקְטִיר מִן הָעוֹר וּמִן הָעֶצְמוֹת וְהַגִּידִין  
וְהַמָּרְק אוּ הָאֵלֶּל וְכִיּוֹצֵא בָהֶן. בֵּין בְּמַחְשַׁבֶּת זְמַן בֵּין  
בְּמַחְשַׁבֶּת מָקוֹם. הַזֶּבֶחַ כָּשֶׁר. וְכֵן אִם חָשַׁב לֶאֱכֹל מִפָּרִים  
וּשְׁעִירִים הַנְּשָׁרְפִין בַּחוּץ אוּ לְמַחֵר הֵרִי הֵן כָּשֶׁרִים. וְכֵן  
כָּל כִּיּוֹצֵא בָּזֶה:

עין משפט ה.ו. הרמב"ם הל' פפולי המוקדשין פי"ד ה"י

אֵין אֲכִילָה פְּחוּתָה מִכֶּזֶית<sup>ו</sup>. וְלֹא הֶקְטָרָה פְּחוּתָה מִכֶּזֶית.  
לְפִיכָךְ הַמְּחַשֵּׁב לֶאֱכֹל מִדָּבָר הָרָאוּי לֶאֱכִילָה פְּחוּת  
מִכֶּזֶית אוּ שֶׁחָשַׁב לְהַקְטִיר מִדָּבָר הָרָאוּי לְהַקְטָרָה פְּחוּת  
מִכֶּזֶית בֵּין בְּמַחְשַׁבֶּת זְמַן בֵּין בְּמַחְשַׁבֶּת מָקוֹם. הַזֶּבֶחַ

**ס.** כסף משנה: אין אכילה פחותה מכזית וכו' עד הזבח כשר. משנה בפרק ג' דזבחים (דף כ"ט:). ומ"ש חשב לאכול כחצי זית בחוץ ולהקטיר כחצי זית בחוץ וכו' שאין אכילה והקטרה מצטרפין. שם. ומ"ש ואם הוציאו בלשון אכילה וכו' לשון אכילה אחד הוא. שם בגמ' (דף ל"א): חשב לאכול או להקטיר כחצי זית וכו'. מתבאר בספ"ב דזבחים (דף ל"א): חשב לאכול כחצי זית ושתאכל בהמה או חיה כחצי זית וכו'. שם מימרא דר' ינאי: חשב על כזית שיאכלוהו שנים הרי אלו מצטרפין. שם ע"ב בעיא דאיפשיטא: חשב לאכול כזית ביותר מכדי אכילת פרס הרי זה מצטרף. שם בעיא דרבא ובעי אביי למפשטה ממתניתין ודחי ליה. ומשמע לרבינו דדחייה בעלמא היא דפשטא דמתני' כדאמר אביי היא והכי הלכתא. ואפשר שלא היה בגירסתו דחייה כלל: חשב בשעת זביחה לאכול כחצי זית וכו'. ברייתא בפ"ב דמנחות (דף י"ד:). ומ"ש וכן אם חשב על כזית בשעת קבלה ועל כזית בשעת הולכה. נ"ל שטעות סופר יש כאן וצריך להגיה כחצי זית בשעת קבלה וכחצי זית בשעת הולכה והוא שם בגמרא אהאי ברייתא דבסמוך א"ד שחיטה וזריקה דתרווייהו מתירין אין קבלה והולכה לא ואיכא דאמרי הנך דמירחקן וכ"ש הני דמיקרבן ופסק רבינו כלישנא דמחמיר ועוד דבתרא הוא ועוד דבגמ' משמע דלרבנן מצטרפות ארבע עבודות: חשב להקטיר כחצי זית וכו'. ברפ"ב דמנחות (דף י"ג) תנן דלת"ק לבונה נמי מפגלת כמו המנחה עצמה וכן מבואר במתניתין בפ"ק: אחד המחשב לזרוק דם הזבח וכו'. משנה בפ' שני דזבחים (דף כ"ח). ומ"ש כיון שחשב על כדי הזיה מן הדם פסל. פשוט הוא שאם לא חשב על כדי הזיה לא פסל:

את הספרים "דף היומי עין משפט על הדף" ו"מנחת אשר", של הרב מ. אלהודר שליט"א אב"ד בירושלים מעוטרים בהסכמותיהם של גדולי ישראל, ניתן להשיג בהוצאת "כתרים" בטלפון 02-5712225 או 0584150477 email: minchat.aaa@gmail.com

כָּשֶׁר. חֹשֵׁב לֶאֱכֹל כֶּחָצִי זֵית בַּחוּץ וּלְהִקְטִיר כֶּחָצִי זֵית בַּחוּץ. אוֹ שֶׁחֹשֵׁב לֶאֱכֹל כֶּחָצִי זֵית אַחֵר זָמַן אֲכִילָה וּלְהִקְטִיר כֶּחָצִי זֵית אַחֵר זָמַן הִקְטָרָה. הַזֵּבֶחַ כָּשֶׁר שְׂאִין אֲכִילָה וְהִקְטָרָה מִצְטָרְפִין. וְאִם הוּצִיאוּ בְּלִשׁוֹן אֲכִילָה וְאָמַר שְׂיֹאכֹל כֶּחָצִי זֵית וְתֹאכֹל הָאֵשׁ חָצִי זֵית. הֲרִי אֵלּוּ מִצְטָרְפִין לְשׁוֹן אֲכִילָה אֶחָד הוּא. חֹשֵׁב לֶאֱכֹל אוֹ לְהִקְטִיר כֶּחָצִי זֵית וְחֹזֵר וְחֹשֵׁב עַל חָצִי זֵית אַחֵר בְּאוֹתָהּ הַמִּחְשָׁבָה. הֲרִי אֵלּוּ מִצְטָרְפִין. חֹשֵׁב לֶאֱכֹל כֶּחָצִי זֵית וְשֹׂתֵאכֹל בְּהֶמָּה אוֹ חִיָּה כֶּחָצִי זֵית. בֵּין בְּמִחְשָׁבַת מָקוֹם בֵּין בְּמִחְשָׁבַת זָמַן. הֲרִי אֵלּוּ מִצְטָרְפִין שְׁשֵׁם אֲכִילָה אֶחָד הוּא. חֹשֵׁב עַל כְּזֵית שְׂיֹאכֹלוּהוּ שְׁנַיִם הֲרִי אֵלּוּ מִצְטָרְפִין. חֹשֵׁב לֶאֱכֹל כְּזֵית בְּיוֹתֵר מִכֶּדִּי אֲכִילַת פָּרֶס הֲרִי זֶה מִצְטָרֵף. חֹשֵׁב בַּשְּׂעֵת זְבִיחָה לֶאֱכֹל כֶּחָצִי זֵית וּבַשְּׂעֵת זְרִיקָה לֶאֱכֹל כֶּחָצִי זֵית הֲרִי אֵלּוּ מִצְטָרְפִין בֵּין בְּמִחְשָׁבַת הַמָּקוֹם בֵּין בְּמִחְשָׁבַת הַזָּמַן. וְכֵן אִם חֹשֵׁב עַל כְּזֵית בַּשְּׂעֵת קִבְּלָה וְעַל כְּזֵית בַּשְּׂעֵת הוֹלְכָה. שְׂאֵרְבַּע הָעֲבוֹדוֹת מִצְטָרְפוֹת וְהֲרִי הֵן כָּעֲבוֹדָה אֶחָת. חֹשֵׁב לְהִקְטִיר כֶּחָצִי זֵית מִן הַקֶּמֶץ וְכֶחָצִי זֵית מִן הַלְּבֹנָה הֲרִי אֵלּוּ מִצְטָרְפִין. שֶׁהַלְּבֹנָה עִם הַקֶּמֶץ לְמִנְחָה כְּאִימורִין לְזֶבֶחַ. לְפִיכָּךְ אִם חֹשֵׁב לְהִקְטִיר כְּזֵית מִן הַלְּבֹנָה חוּץ לְזִמְנוֹ הֲרִי זֶה פְּגוּל כְּמוֹ שֶׁנִּתְבָּאֵר. אֶחָד הַמִּחְשָׁב לְזֶרֶק דָּם הַזֵּבֶחַ כָּלּוּ בַּחוּץ

או למִחָר או שֶׁחֵשֵׁב לְזֶרֶק מִקֶּצֶת דָּמוֹ בַּחוּץ או לְמִחָר.  
כִּיּוֹן שֶׁחֵשֵׁב עַל כִּדֵּי הַזֵּיָה מִן הַדָּם פָּסֹל:

עין משפט ז. הרמב"ם הל' פסולי המוקדשין פי"ד ה"ז

וְאֵלוֹ דְּבָרִים שְׂאִינָן רְאוּיִין לֹא לֶאֱכִילָהּ וְלֹא לְהַקְטִירָהּ.  
בְּשֵׁר חֲטָאת הַנִּשְׁרֶפֶת. וְהַעוֹר שֶׁל בְּהֵמָה כָּלוּ חוּץ מֵעוֹר  
הָאֵלִיָּה שֶׁהוּא לֶאֱכִילָהּ. אֲבָל הַמּוֹרָאָה וְהוּא הַקְרוֹם הַדֶּק  
הַדֶּבֶק בָּעוֹר וּמַבְדִּיל בֵּינוֹ וּבֵין הַבְּשָׂר אֵינוֹ רְאוּי לֶאֱכִילָהּ.  
וְכֵן הָעֲצָמוֹת וְהַגִּידִים וְהַקְרָנִים וְהַטְלָפִים. וְהַנוֹצָה שֶׁל  
עוֹף וְהַצְּפָרְנִים וְהַחֲרָטִם שֶׁלּוֹ וְרֹאשֵׁי אֲגַפִּיִּים וְרֹאשׁ הַזֶּנֶב.  
אֵפֶלּוֹ מְקוֹמוֹת הָרָכִים מִכָּל אֵלוֹ הַדְּבוּקִים בַּבְּשָׂר שֶׁאֵלּוֹ

ע. כסף משנה: ומ"ש ואלו שאינם ראויים לא לאכילה ולא להקטרה בשר חטאת הנשרפת.  
זה פשוט דלא מיקרי ראוי להקטרה אלא דבר הנקטר ע"ג המזבח בלבד. ומ"ש והעור  
של בהמה כולו חוץ מעור שתחת האליה הוא ראוי לאכילה. בפרק שני דזבחים (דף כ"א)  
אמרין דעור שתחת האליה ראוי למאכל אדם. ומ"ש אבל המוראה בפרק ג' דזבחים (דף  
ל"ה) מני בברייתא מוראה בהדי הנך דאין מפגלין ולא מתפגלין מפני שאינם ראויים לא  
למאכל אדם ולא למאכל מזבח. ומה שפירש בו רבינו שהוא הקרום הדק הדבק בעור  
ומבדיל בינו ובין הבשר אפשר שפירש כן מפני שהוא שם בברייתא סמוך לאלל. ומ"ש וכן  
העצמות והגידים והטלפים. משנה שם בפרק ג' דזבחים. ומ"ש והנוצה של עוף. משנה בפ"ק  
דטהרות דאינה מצטרפת לטומאה. ומה שכתב והצפרניים והחרטום. שם במשנה החרטום  
והצפרניים מטמאין ומיטמאים ומצטרפין ובפ' העור והרוטב (דף קכ"א) מקשה חרטום עץ  
בעלמא הוא ומוקי לה בחרטום תחתון של עליון ופירש"י קליפת רצועה דקה יש בתוך  
הפה דבוקה לחרטום עליון לארכו וצפרניים מוקי לה במקום שמובלעים בבשר. ומה שכתב  
וראשי גפיים וראש הזנב. גם זה שם וכת"ק ולא כר' יוסי דאמר התם דמצטרפין לטומאה  
שכן מניחים בפטומות. ומ"ש אפילו מקומות הרכים מכל אלו הדבוקים בבשר וכו'. נתבאר  
במ"ש בסמוך דמוקי בגמרא הא דקתני צפרניים מצטרפים במקום שמובלעים בבשר משמע  
דראשי גפיים וראשי הזנב דקתני אינם מצטרפין אפי' במובלעין בבשר נמי קאמר דאינם  
מצטרפין. ומ"ש וכן המרק והתבלין והשליל והשיליא וביצת העוף והבשר שפולטתו הסכין בשעת  
הפשטן וכו'. משנה בפ' ג' דזבחים (דף ל"ז):

יִחְתְּכוּ מִן הַחֵי יִבְצֹבֵץ הַדָּם וַיֵּצֵא הוֹאִיל וַאֲיִנָּן חֲשׂוּבִין  
נִקְרָאִים דָּבָר שְׂאִינוֹ רְאוּי לֶאֱכִילָה לְעִנְיָן הַקְּרָבָנוֹת. וְכֵן  
הַמָּרֶק וְהַתְּבָלִין וְהַשְּׁלִיל וְהַשְּׁלִיָּא וּבִיצַת הָעוֹף וְהַבֶּשֶׂר  
שְׁפוּלָטָתוֹ הַסִּפִּין בְּשַׁעַת הַפֶּשֶׁט וַיִּשְׁאֶר מִדְּבָק בָּעוֹר וְהוּא  
הַנִּקְרָא אָלָל. כָּל אֵלוֹ אֵינָן חֲשׂוּבִין לְעִנְיָן מַחֲשָׁבַת  
הַקְּרָבָנוֹת וְהָרִי הֵן כְּדָבָר שְׂאִין רְאוּי לֶאֱכִילָה:

עין משפט זז. הרמב"ם הל' פסולי המוקדשין פי"ח הב"ב

זָבַח שְׁנֵת־פֶּגֶל <sup>פ</sup>. או שְׁנוֹתֶר לְאַחַר זְמָנוֹ וְאָכַל מִמֶּנּוּ. מִן  
הָעוֹר. או מִן הַמָּרֶק. או מִן הַתְּבָלִין. או מִן הָאָלָל. או  
מִן הַמָּרָאָה. מִן הַגִּידִים וּמִן הַקְּרָנִים וּמִן הַטְּלָפִים. מִן  
הַצִּפְרָנִים מִן הַחֲרָטִם וּמִן הַנוֹצָה וּמִבִּיצֵי הָעוֹף. אֵינוֹ חֵיב  
כֶּרֶת. וְכֵן טֵמֵא הַגּוֹף שְׂאָכַל דְּבָרִים אֵלוֹ מִקְרָבָן כָּשֶׁר אֵינוֹ  
חֵיב כֶּרֶת. אֲבָל מִכֵּין אוֹתוֹ מַכַּת מִרְדּוּת:

עין משפט טז. הרמב"ם הל' פסולי המוקדשין פי"ד ה"ז

עיין לעיל עין משפט ז

עין משפט כ. הרמב"ם הל' פסולי המוקדשין פי"ח הב"ב

עיין לעיל עין משפט ח

<sup>פ</sup>. כסף משנה: זבח שנתפגל וכו'. משנה בפ"ג דזבחים (דף ל"ה). ומ"ש מן הצפרנים מן  
החרטום ומן הנוצה. נתבאר בפרק י"ד:

עין משפט ל. הרמב"ם הל' פסולי המוקדשין פי"ח הכ"ג

אֶכֶל מִן הַשְּׁלִיל. אוּ מִן הַשְּׁלִיא <sup>ז</sup>. חֵיב מְשֻׁם פְּגוּל וְנוֹתֵר וְטֵמֵא כְּאוֹכֵל מִשְׁאֵר בְּשֵׁר הַזֶּבֶח:

עין משפט מ. הרמב"ם הל' פסולי המוקדשין פי"ד ה"ח

עיינ לעיל עין משפט ד

## דף לה:

עין משפט א.ב. הרמב"ם הל' מעילה פ"ב ה"ד

וְכֵן פָּרִים הַנִּשְׁרָפִין וְשִׁעִירִים הַנִּשְׁרָפִין מוֹעֲלִין בָּהֶן מַשְׁעֵת הַקֹּדֶשׁ עַד שִׁשְׁרָפּוּ וְתִגְמַר שְׂרָפְתָּן בְּבֵית הַדֹּשֵׁן וְיִתֵּן הַבָּשָׂר. אֲבָל קֵדָם שִׁיתֵּן מוֹעֲלִין בּוֹ וְהוּא בְּבֵית הַדֹּשֵׁן:

עין משפט ג. הרמב"ם הל' פסולי המוקדשין פי"ג ה"ח

וְכֵן הַמַּחֲשֵׁב בְּאַחַת מֵאַרְבַּע עֲבוֹדוֹת אֱלוֹ <sup>ק</sup> אוּ בְּכָלֹן מִחֲשָׁבָה אַחֶרֶת חוּץ מִשְׁלֵשׁ מִחֲשָׁבוֹת אֱלוֹ אֵין אוֹתָהּ הַמִּחֲשָׁבָה מִפְסָדָת כָּלוּם. כִּיצַד. הַמַּחֲשֵׁב בְּשַׁעֲת שְׁחִיטָה

<sup>ז</sup>. כסף משנה: אכל מן השליל או מן השליא וכו'. שם מימרא דר"א: כתב הראב"ד א"א דוקא בשפיגל הזבח וכו'. וכך מבואר שם בגמ' ואע"פ שגם רבינו לא איירי אלא בשפיגל הזבח וכן מבואר בדבריו בפ"ד מפני שכתב רבינו כאוכל משאר בשר הזבח נזהר הראב"ד שלא נטעה לומר שדינן לגמרי כשאר בשר הזבח וכתב אבל במחשבת עצמן לא:

<sup>ק</sup>. כסף משנה: וכן המחשב באחת מארבע עבודות אלו וכו' כיצד המחשב בשעת שחיטה וכו' להניח דם הזבח או אימוריו למחר וכו' עד הזבח כשר. משנה בפרק שלישי דזבחים (דף ל"ו). ומ"ש וכן אם חשב בשעת קמיצת המנחה וכו' להניח קומצה או לבונה למחר וכו'. הוא נלמד מדין הזבח:

\*\*\*\*\*  
את הספרים "דף היומי עין משפט על הדף" ו"מנחת אשר", של הרב מ. אלהודר שליט"א אב"ד בירושלים מעוטרים בהסכמותיהם של גדולי ישראל, ניתן להשיג בהוצאת "כתרים" בטלפון 02-5712225 או 0584150477 email: minchat.aaa@gmail.com

וְקַבְּלָהּ וְהוֹלֶכָה וְזָרִיקָה לְהֵנִיחַ דָּם הַזֶּבֶחַ אוֹ אִימורָיו  
לְמַחֵר. אוֹ לְהוֹצִיאָן חוּץ לְעֶזְרָה. אוֹ שֹׁחֵטֵב לְזֶרֶק הַדָּם  
עַל הַכֶּפֶשׁ שֶׁלֹּא כִּנְגַד הִיסוּד. אוֹ לִתֵּן אֶת הַנֶּתֶנִּין לְמַעֲלָה  
לְמַטָּה וְאֶת הַנֶּתֶנִּין לְמַטָּה לְמַעֲלָה. אוֹ לִתֵּן דָּמִים הַנֶּתֶנִּין  
בַּמִּזְבֵּחַ הַחִיצוֹן בַּמִּזְבֵּחַ הַפְּנִימִי. אוֹ אֶת הַנֶּתֶנִּין בַּפְּנִימִי  
לְחִיצוֹן. אוֹ לְהַכְנִיס דָּם הַחֹטֵאת לְפָנִים. אוֹ שֹׁחֵטֵב  
שִׁיאֲכָלוּ הַזֶּבֶחַ טִמְאִים אוֹ שָׂאָר הַפְּסוּלִין לֶאֱכִילָהּ. אוֹ  
שִׁיקְרִיבוּם טִמְאִים אוֹ שָׂאָר הַפְּסוּלִין לַעֲבוּדָה. אוֹ לַעֲרֹב  
דָּם הַזֶּבֶחַ בְּדָם הַפְּסוּלִין. אוֹ שֹׁחֵטֵב לְשֹׁבֵר עֲצָמוֹת הַפֶּסֶח  
וּלְאֹכַל מִמֶּנּוּ נָא. אוֹ שֹׁחֵטֵב לְשׂוֹרֵף חֹטֵאת הַנְּשָׂרֶפֶת חוּץ  
לְזִמְנָן. אוֹ חוּץ לְמִקְוָמָן. בְּכָל אֵלוֹ הַמַּחֲשָׁבוֹת וְכִיּוּצֵי  
בָּהֶן הַזֶּבֶחַ כָּשֵׁר. וְכֵן אִם חָשַׁב בְּשַׁעַת קְמִיצַת הַמִּנְחָה  
וּבְשַׁעַת נְתִינָתוֹ לְכָלִי וּבְשַׁעַת הוֹלָכָתוֹ וּבְשַׁעַת זָרִיקָתוֹ עַל  
הָאֵשׁ לְהֵנִיחַ קִמְצָה אוֹ לְבוֹנָתוֹ לְמַחֵר אוֹ לְהוֹצִיא לְחוּץ  
הָיָה זֶה כְּשֶׁרָה: